

РЕШЕНИЕ

№ 49

гр. Бургас , 28.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, IV ВЪЗЗИВЕН НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ в
публично заседание на двадесет и първи май, през две хиляди двадесет и
първа година в следния състав:

Председател: Георги Д. Пепеляшев
Членове: Даниел Н. Марков
ГЕОРГИ ХР. ИВАНОВ

като разглежда докладваното от Даниел Н. Марков Въззивно наказателно дело
от частен характер № 20212100600308 по описа за 2021 година

С присъда №26007 от 30.09.2021г. по НЧХД №1162/19г., Районен съд
гр.Несебър е признал подсъдимия Д. И. М., живущ в гр. Н., за виновен в това,
че на 05.03.2019г., около 14.30 часа, в с. Р., на ул. М., на паркинга пред сграда
„ДАМАСК“, в апартаментен комплекс „*****“, посредством удар с
предна броня на управлявания от него лек автомобиля в десния крак на Н.А.
И. - родена на ***** г., ѝ нанесъл лека телесна повреда, изразяваща се в
оток и кръвонасядания в областта на дясна подбедрица, с което ѝ причинил
болки и страдания без разстройство на здравето, поради което и на основание
чл. 130, ал. 2, вр. чл. 54 от НК го осъдил на глоба в размер на триста лева.

Със същата присъда съдът е признал подсъдимия М. за виновен в това,
че по същото време и място публично нанесъл обида на Н.А. И. - родена на
***** г., в нейно присъствие, отправяйки думите - „Ти си боклук“, с което
унизил честта и достойнството ѝ. поради което и на основание чл. 148, ал. 1,
т. 1, вр. чл. 146, ал. 1, вр. чл. 54 от НК, го осъдил на глоба в размер на три
хиляди лева, както и обществено порицание, което да бъде изпълнено чрез
поставяне на съобщение на таблото на Община Несебър в продължение на

тридесет дни.

На основание чл. 23, ал. 1 от НК съдът е наложил на подсъдимия Д. И. М. общо наказание измежду така наложените на в размер на най-тежкото от тях, а именно глоба в размер на три хиляди лева, към което е присъединил на основание чл. 23, ал. 2 от НК и наказанието обществено порицание.

С присъдата съдът е осъдил на основание чл. 45 от ЗЗД подсъдимия да заплати на Н.А. И. сумата от 500 лв. лева, представляваща причинени неимуществени вреди от престъплението по чл.130, ал.2 от НК, както и сумата от 400 лв. лева, представляваща причинени неимуществени вреди от престъплението по чл. 148, ал. 1, т. 1, вр. чл. 146, ал. 1 НК, ведно със законната лихва върху всяка от сумите, считано от 05.03.2019г. до окончателното им изплащане, като е отхвърлил исковете за разликата до предявените размери от по 5000лв. всеки.

Съдът е осъдил подсъдимия М. да заплати на Н.А. И. сумата от 283,27 лв., представляваща направени съдебно- деловодни разноски, както и в полза на Държавата сумата от 100лв., представляваща държавната такса върху уважената част от гражданските искове.

Присъдата е обжалвана от защитника на подс. Д.М. като неправилна и постановена при съществено нарушение на процесуалните правила. С жалбата се моли присъдата да бъде отменена, като подс. М. да бъде оправдан по повдигнатите му обвинения и отхвърлени гражданските искове. В съдебно заседание пред въззивната инстанция защитникът излага конкретни доводи за допуснати съществени процесуални нарушения при анализа на доказателствения материал, обусловил неправилно приложение на материалния закон и необсъдени от НРС възражения на защитата. Иска се отмяна на обжалвания съдебен акт с оглед сочените съществени процесуални нарушения и връщане на делото за ново разглеждане в първоинстанционния съд.

Редовно призовани подсъдимият и частният тъжител не участват във въззивното заседание.

Повереникът на частния тъжител и граждански ищец намира жалбата за

неоснователна и моли присъдата да бъде потвърдена.

Бургаският окръжен съд, като обсъди доводите на страните и след като провери изцяло правилността на атакуваната присъда, приема следното:

От фактическа страна се установява, че частният тъжител - Н.А. И. и съпругът ѝ - свид. А.Т. притежавали апартамент в сграда „Дамаск“, Апартаментен комплекс „*****“, с адрес в *****. Живущите в комплекса познавали подсъдимия като един от учредителите на управляващата комплекса фирма „Е.Х.“ООД.

На 05.03.2019 г. след 14:30ч., когато частният тъжител И. и свид. Т. се уверили, че само в техния апартамент е прекъснало електрозахранването, излезли от сградата и като не видели човек до таблото с електромери, се запътили главния вход на паркинга. По същото време подсъдимият, управлявайки лек автомобил марка „Мерцедес“ с рег.№ СВ8012АК, спрял пред бариерата на главния вход в очакване тя да бъде вдигната за да влезе в комплекса. На дясната седалка до него пътувал свид.В.Ж.. След като бариерата била вдигната от охранител, подс.М. потеглил с автомобила си, направил десен завой и спрял, тъй като видял, че към автомобила са се запътили тъжителката и свид. Т.. Последните двама, виждайки автомобила на подсъдимия, се насочили към него за да го попитат защо за пореден път им е спряно електрозахранването и да искат то да бъде възстановено. Доближавайки автомобила те му преградили пътя и се обърнали към подсъдимия, питайки го защо нямат ток. В този момент подсъдимият привел спрения автомобил в движение. Пострадалата, виждайки, че автомобила тръгва срещу тях, се обърнала с гръб към автомобила, след което последвало съприкосновение между МПС и тъжителката в областта на задната част на подбедрицата на десния ѝ крак. Тъжителката се уплашила и се дръпнала назад. Свид. Т., виждайки случващото се започнал да удря по предния капак на автомобила, викайки на подсъдимия да спре автомобила. Подс.М. спрял колата и излязъл от предната лява врата. Започнал да вика по посока на тъжителката И., че му счупила колата, казал ѝ: „Ти си боклук“, след това се насочил размахвайки ръце към свид. Т. и между двамата започнал словесен конфликт. Последвали обаждания и от двамата до телефон 112, на което се отзовали полицейските служители – свидетелите С.И. и П.П., които след разговор с присъстващите поканили тримата участници в инцидента в РУ-

Несебър и всички потеглили натам.

След излизане от полицейското управление тъжителката посетила медицински кабинет за преглед, където ѝ заявили, че не са съдебна медицина. На следващия ден такъв преглед ѝ бил извършен в отделението по съдебна медицина в „МБАЛ-Бургас“ АД и издадено СМУ №25/2019г. В същото е посочено констатирано по задната повърхност на дясната подбедреница, в долната трета, наличие на червеникаво кръвонасядане 3Х4 см с масивен оток на меките тъкани, като в заключение е посочено, че увреждането е възможно да е получено по време и начин, както е съобщен от тъжителката - от действието на или върху твърди тъп предмет с ограничена повърхност и е причинена болка и страдание.

Приетите за установени от въззивната инстанция фактически положения, не се различават съществено по основните факти от фактическите констатации на НРС и се извеждат от анализа на събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност. Изградените фактически изводи се базират на данните, съдържащи се в събраните в хода на съдебното следствие от първоинстанционния съд гласни доказателствени средства – показанията на свидетелите А.Л., А.Т., С.С., съдебномедицинска експертиза и от приобщените писмени доказателства. Съдържанието на мотивите на първоинстанционната присъда, сочи, че съдът е изпълнил задължението си по чл. 305, ал. 3 от НПК. Извършил е оценка на доказателствения материал, макар изложението му да е направено в правните изводи на проверяваните мотиви и въз основа на това е формирал изводите си по фактите и по правото.

При установяване на основните факти по чл. 102, т.1 от НПК първоинстанционният съд правилно е отдал решаващо значение на напълно кореспондиращите помежду си показания на свидетелите А.Л. и А.Т.. Свидетелят Л. в показанията си пресъздава обстоятелствата, при които е протекъл конфликта и неговата хронологична последователност, като подробно описва действията на всеки от участниците в инцидента. Твърдяното от защитата вътрешно противоречие в неговите показания по отношение на мястото на нараняване на тъжителката липсва. В първоинстанционно съдебно следствие този свидетел много ясно е посочил,

че след като тъжителката и свид. Т. са препречили пътя на превозното средство на изпълнилия десния завой на входа в комплекса автомобил, последният първоначално е спрял(„...почти веднага , малко след козирката“), а след това е потеглил и „бутнал“ пострадалата, „все едно искаше да ѝ каже „махай се от пътя“. Според неговия разказ пострадалата е била много близко до автомобила, нямала възможност да се отдръпне, но се обърнала с гръб към превозното средство, и след блъскането тя се е хванала за крака. Всъщност този свидетел много ясно заявява възприятия си: „Струва ми се , че ударът беше с предната част на колата в задника на г-жа И., но после разбрах, че е ударена в крака. Стори ми се , че я е ударил с предния капак на автомобила в задницата, но после разбрах, че я ударил в крака.“, като разграничава точно какво е видял, какво му „се е сторило“ и какво впоследствие е разбрал. Относително по-високото му ниво, от което е наблюдавал случващото се - през прозорец между първи и втори етаж на стълбището на крило „Сатен“, обяснява защо на свидетеля му се е сторило, че съприкосновението на автомобила с пострадалата е бил в задните ѝ части, като същевременно ясно е възприел, че същата пострадала се хванала за крака, а свид. Т. започнал да удря по предния капак на автомобила и последният спрял. Същото това месторазположение обяснява и защо към този момент той е нямал ясни слухови възприятия за наблюдаваната ситуация (отделно от това, че не разбира български език), освен „емоционалните“ викове на вече излезлия от автомобила подсъдим, което е навело този свидетел на мисълта „че ще има сбиване“ и той е побързал да излезе от сградата и отиде до присъстващите покрай автомобила.

Според свид. Л., когато автомобила първоначално е спрял, тъжителката е направила една –две крачки към него, стояла е „почти плътно до автомобила, който при „бутането“ на пострадалата се е придвижил около половин - един метър преди отново да спре. Това разположение и придвижване обяснява защо свид. Т. не е бил ударен също от автомобила, което според защитата би било невъзможно, съпоставяйки го с успоредното придвижване на тъжителката и същия свидетел, възприето от приложения видеозапис, коментиран по-долу в решението.

В отличие от НРС въззивната инстанция не счита, че показанията на свид.С.С. следва да се кредитират изцяло. Този свидетел е присъствал в

близост до инцидента, но е бил зад оградата на комплекса, на около петнадесет - двадесет метра от мястото на инцидента(където е видян от свид. Л.) и между него и участниците е имало около метър високи храсти. Възможно е да е възприел пристигането на подсъдимия с лекия автомобил, както и придвижването на пострадалата и Т. от входа на сграда „Дамаск“ към изхода на комплекса, но в действителност, вниманието му към случващото се е било привлечено след като последните двама са отправили искания към подсъдимия да им пусне тока (свид.С. по същото време също е нямал ток). Предвид разстоянието и храстите свид.С. е чувал, но визуално не е възприемал пълната картина на случващото се, а в показанията си се опитва да попълни липсващите му възприятия с умозаклучения, предположения, с аналогии от тава как се е случвало и друг път, както и с чутото от разкази след инцидента, което се илюстрира от съобщаваното – „...той намали , защото явно ги вижда...някъде по крака я блъсна, защото бронята на мерцедеса е на около 50см., колата не е много висока...те са се движили един срещу друг, тя се е уплашила и се е завъртяла.....Колата върви срещу нея и я удря отпред, тя е била полуобърната в някакъв градус, под някакъв ъгъл е била....“. Ето защо въззивният съд дава вяра на показанията на този свидетел само досежно общото описание на случилото се и на слуховите му възприятия, в която част тези показания съответстват и на разказите на свидетелите Л. и А.Т. и потвърждават, че подсъдимият е нарекъл тъжителката „боклук“.

На следващо място въззивният съд не се съгласява с преценката на НРС, че показанията на свид.В.Ж. не противоречат на показанията на коментираните по-горе свидетели. Напротив, налице е противоречие по основните факти по инцидента, а в разказа на свид.Ж. очевидно прозира желание за омаловажаване ролята на приятеля му подсъдим в него за сметка на приписване на вредоносни действия на тъжителката, която заедно със съпруга си уж удряла и ритала колата още преди, а и след спирането ѝ и по същото време викала на подсъдимия „бляд“, „алкохолик“ и „пияница“.

Коментираната от НРС вероятност този свидетел да не е чул отправената към И. реплика от подс.М. „Ти си боклук“, т.к. първоначално не бил излизал от автомобила, е от една страна погрешна, защото седейки в автомобила, свид.Ж. уж чувал как отвън И. и Т. наричали подсъдимия „бляд“, „алкохолик“ и „пияница“, а от друга страна противоречи на доказателствата

по делото, защото употребата на думата „боклук“ е била чула от по-отдалечения свидетел С.. Показанията на свид.В.Ж. са депозираны за да обслужат защитната версия на подсъдимия, който в лаконичните си обяснения свежда случилото се единствено до причинено му от И. и Т. изкривяване на капака на управлявания от него автомобил и понесени обиди с думите: „бляд“, „алкохолик“ и „пияница“. Тази версия обаче е неправдоподобна и противоречи изцяло на показанията на Л., Т. и С., в кредитираната им част, чиято възможна предубеденост поради пререкания на живущите с управляващия комплекса, е била обсъдена и обосновано отхвърлена от първоинстанционния съд.

Неоснователно е оплакването на защитата, че НРС е игнорирал свидетелските показания на полицейския служител П., който в съдебно следствие е твърдял, че при наличие на нараняване върху участник в инцидент, то задължително се описва в докладната им записка. В част от показанията си на л.65 от НЧХД №1162/2019г. на НРС, този свидетел е пояснявал как би трябвало да се съставя докладната записка. В същите показания, той много ясно е посочил, че предявената му докладна записка – л.19 или 8 от приложеното досъдебно производство, включващо и полицейска преписка, е била изготвена не от него, а от присъствалия там негов колега свид. С.И.. Самата докладна записка не може да служи за удостоверяване на отразеното в нея, а от показанията на съставителя ѝ - свид.И., се изяснява, че при един от поредните посещения в същия комплекс, жена се оплакала, че е пострадала от съприкосновение с кола, но при преглед на записите от камерите не се виждало нищо на тях. Показанията на двамата полицейски служители, макар и твърде общи и объркани, се отнасят за разказаното и възприетото при посещението им след инцидента. Отчитайки обаче, че те са записвали само това, което са разбрали, тъй като на място е нямало преводач, а част от присъстващите били руски граждани, техните показания не допринасят съществено за изясняване на делото.

В съдебно следствие съдът е уважил искането на защитника и изискал от управляващата комплекса „Е.Х.“ООД видеозаписи от района на паркинга и входа на бариерата. Според съдържанието на протокола от 30.09.2020г. съдът е пристъпил към гледане на записи от видеокамери, изпратени от „Е.Х.“ООД. В обжалваната присъда отсъства какъвто и да е коментар от

результатите от така извършените от НРС действия.

Въззивният съд извърши оглед на представеното вещественно доказателство – флаш-памет, чрез възпроизвеждане на съдържащите се на него два видеозаписа. Същите не могат да послужат за установяване на основните факти от предмета на делото, защото мястото на деянието остава извън обхванатия от камерите периметър, няма яснота каква е незаснеманата площ и записите са без звук. В първия от тях - СН01-2019-03-05-14-47-06, след спирането на лек автомобил марка „Мерцедес“ с рег.№ СВ8012АК в 14:55:42 се забелязва незначително помръдване напред до окончателно му установяване в покой в 14:55:43ч., като записа приключва в секунди по-късно - в 14:56:08. Във втория запис крачещите един до друг мъжка и женска фигура се изгубват от заснемания кадър в 14:55:31ч., т.е секунди преди спирането на автомобила, а от кредитираните свидетелските показания се установява, че автомобила първоначално е спрял, а след това е потеглил и ударил пострадалата. Липсата на звук не позволява да се прецени дали последвалото в 14:55:44 придвижване на пердето на четвъртия прозорец от фасадата на сградата, появата на силует зад него, отварянето на същия прозорец и затварянето му в 14:56:02ч., са предизвикани от интерес към инцидент или шум на процесния паркинг. Съобразявайки, че видеозаписите не биха могли да спомогнат за изясняването на предмета на делото, въззивната инстанция намери за ненужна тяхната проверка за автентичност, каквато е била искана от повереника на тъжителката още при поставяне от защитника на доказателственото искане за приобщаването им. Необсъждането им в мотивите на първоинстанционния акт не е пропуск, който би засегнал правото на защита на подсъдимия.

Вида на увреждането и механизма на получаването му са установени от заключението на назначената по делото експертиза—л.39 от НЧХД №1162/2019г. на НРС, чиито констатации не се отличават от отразените в СМУ№25/2019г. Според заключението оттокът и кравонасядането в областта на дясната подбедреница могат и отговарят да са причинени по описания от пострадалата начин – от съприкосновение на крайника с бронята на автомобила. В съдебно заседание вещото лице е уточнило как е направило преценка за датировката на кравонасядането и че вероятността от самоувреждане е трудно приемлива, защото удара е нанесен с голяма сила и

при това по задната повърхност на крака. По отношение на установеното при прегледа на тъжителката уплътнение в същата част на крайника, вещото лице е пояснило, че същото може да е от преди месеци или години, но не може да бъде по рождение и вероятно е от травма, предмет на изследване.

Оплакването за неточно интерпретиране на доказателствната съвкупност е неоснователно. Установените от съда факти, напълно съответстват на доказателствата по делото.

Коментираният по-горе недостатък и пропуски не са повлияли върху правилността и обосноваването на фактическите изводи на НРС.

Въз основа на правилно установените фактически обстоятелства първоинстанционният съд е направил обосновани и законосъобразни правни изводи относно престъпната дейност на подсъдимия, като правилно е квалифицирал осъществените на 05.03.2019г в гр. Р. деяния като престъпления по чл. 130, ал. 2, вр. чл. 20, ал. 2 от НК и по чл. 146, ал. 1, вр. чл. 23, ал. 1 от НК. Правните квалификации на деянията са законосъобразни. Изложените от НРС съображения се споделят напълно от настоящия състав, поради което и не е необходимо да се излагат различни доводи за тяхното потвърждаване.

Въззивният съд не може да уважи поддържаното и пред настоящата инстанция искане за приложение на чл.146, ал.2 от НПК, предпоставка за което е обиденият веднага да е отвърнал с обида. Извън некредитираните от съда показания на свид.Ж. и обяснения на подсъдимия, категорично отричащи се в тази им част от показанията на останалите свидетели, по делото липсват данни частната тъжителка да е отвърнала с обида на подсъдимия. Напротив, след съприкосновението с автомобила и веднага след това наречена „боклук“, тя не е могла да реагира , а състоянието ѝ се описва от свид.Л.: „Не съм видял и чул г-жа Н.И. да е казвала нещо на г-н М.. Тя беше изплашена и явно не предполагаше, че събитията ще тръгнат в тази насока. Тя беше изплашена и в шок. Беше изгубила самообладание. Г-жа Н.И. беше в шок и мълчеше, а емоционален беше нейният съпруг.“ –л. 63 от НЧХД №1162/2019г. на НРС.

Обидните думи: „Ти си боклук“ са били отправени към тъжителката И. в присъствието на съпруга ѝ и на свид.Ж. и са били възприети от тях.

Подсъдимият е съзнавал, че казаните от него думи са обидни и унижителни за И. и че ще бъдат възприети както от нея, така и от останалите присъстващи и точно това е целял. Извън съзнанието на дееца е било, че макар и казани на висок глас и на публично място, отправената към И. обида ще стане достояние и на отдалечения от участниците в конфликта свид.С., което обаче не променя квалификацията на деянието.

Необсъждането на НРС на евентуалната съставомерност по чл.342 от НК на деянието на подсъдимия, причинило на пострадалата оток и кръвонасядания в областта на дясна подбедрица, неправилно се разглежда като пропуск, довел до ограничаване правата на защита на подсъдимия.

Съдържанието на тъжбата е изчерпателно посочено в разпоредбата на чл. 81, ал. 1 от НПК. Сред предвидените в закона изисквания в нея следва да се посочат обстоятелствата на престъплението. В тези обстоятелства са включени времето, мястото и конкретните действия, за които се твърди, че са извършени. Точното изпълнение на това изискване осигурява на този етап правото на защита на подсъдимия, защото чрез описаните факти се очертава предмета на доказване в съдебното производство и спрямо тези факти подсъдимият организира защитата си. Описанието на тези факти се е съдържало в депозираната пред НРС тъжба, поради което и разпореждането на съдията –докладчик, изискващо някакво допълнително описание „на конкретни обвинителни факти, съотнесени към конкретно поставен диспозитив“, не намира подкрепа в закона. Направеното чрез заявление – л.19, л.20 от НЧХД №1162/2019г. на НРС формулиране на диспозитив, в което фигурира изразът „...като водач на МПС...“ е било напълно ненужно и не допълва никакви нови или уточняващи факти. Съдебната практика е категорична и никога не е поставяла под съмнение, че не частният тъжител определя квалификацията на престъплението, а и в случая той не го е направил. Задължение на съда е да уточни или поправи погрешната квалификация на деянието, изхождайки от фактическите признаци на деянието и съответно да даде правилна формулировка на обвинението, изложено в тъжбата. В хода на съдебното дирене също не са въвеждани нови обвинителни факти, нито искане за изменение на обвинението, евентуално за да отчете управителните функции на подсъдимия. Ето защо, необсъждането на присъствието или отсъствието на признаци от предвидени по НК

престъпни състави, в т.ч. и такива от транспортни престъпления , по никакъв начин не влияе на защитата на подсъдимия.

Правилна е преценката на НРС, че извършените от подсъдимия в реална съвкупност две деяния изключват приложението на чл. 78а от НК за освобождаване от наказателна отговорност с налагане на административно наказание.

При определяне размера на наказанията глоба за двете престъпления, районният съд е изложил съображенията си за степента на обществена опасност на извършените деяния и на дееца и е наложил на подсъдимия за престъплението по чл.130, ал.2 от НК най-лекото по вид от алтернативно предвидените наказание в максималният му размер – глоба от 300лв., а за престъплението по чл.148, ал.1,т.1 от НК наказанията глоба в минималния предвиден размер от 3000лв. и обществено порицание. Отсъстват предпоставките за приложение на чл.55 от НК, както и съответна жалба за внасяне на корекции в размера на наказанията.

Разпоредбата на чл.23 от НК е приложена правилно, предвид различните по вид наказания за отделните деяния, включени в съвкупността.

Присъденият размер на обезщетенията на гражданския ищец Н.И. са правилно определени, в съответствие с критерия по чл. 52 от ЗЗД за справедливо обезщетяване на неимуществени вреди. Техният размер е достатъчен за да репатрира напълно неприятните последици от нанесените й физически увреждания, засегнатите чест и достойнство от деянията, квалифицирани като престъпления по чл.130, ал.2 от НК и чл.148, ал.1,т.1 от НК. Няма основание за промяна на присъдата в гражданската ѝ част.

Правилно е изчислен размерът на дължимата държавна такса върху уважените граждански иски.

Законосъобразно в тежест на подсъдимия са възложени направените от тъжителката разноси по делото.

При извършената служебна проверка, въззивната инстанция не констатира допуснати нарушения на материалния и процесуалния закон, които да налагат изменяване на присъдата или нейното отменяване.

Мотивиран от горното и на основание чл. 338, вр. чл. 334, т. 6 от НПК,
Бургаският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда №26007, постановена на 30.09.2021г. по
НЧХД №1162/19г. от Районен съд гр.Несебър.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____